

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 3.—Estranger, 5'50.

D. PRÁXEDES EL EMPLAZADO.

D. CRISTINO.

Gobernarás quatre mesos,
y quan la tardor vindrà
y aquest plasso se t'acabi,
jo tallaré 'l bacallá.

D PRÁXEDES.

—Santo qué fuistes higuera,
de cuyos higos me harté
os presagios que tu hagas. ...
que me 'ls clatin al clatell.

LO DEBAT POLÍTICH.

Lo termómetro blandint una espasa de foch que caldejaba lo Palau del Congrès, ha posat fi a las disputas dels pares de la Patria.

Lo debat polítich ha sigut un desafío de nou género.

Fins ara 'ls desafios s' havian efectuat á sable, á espasa, á pistola, á revólver, á rifle, á un arma qualsevol... Estava reservat als monárquichs espanyols 'ntaularne un que no s' havia vist encare: un desafío á suor.

Los conjurats estavan amarats com carreters; los ministerials regalimavan.

Será cuestión d' escriure una Biblia especial per us dels polítichs que 's disputan lo manna del pressupost, y en la tal Biblia haurá de continuars'hi necessariament un versicul que diga:

—Ganarás el poder con el sudor de tu rostro.

Y encare si suant pogués guanyarse!.. Lo poder a horas d' ara perteneixeria als homes de la conjura, que son los que més han hagut de suar. Han suat de calor, de rabia, de angunia, de despit, fins han suat de impotencia.

Desde que van treure 'l carro del camí plá, que se 'ls ha encallat, y ni ab crits, ni ab renechs, ni á xurriacadas han pogut adelantar un pas.

Per últim no han tingut més remey que desenganxar las mulas, deixant la carga que tenian confiada al mitj de la fanguera.

Del debat polítich, que tan amenassador se presentava, no 'n queda res, ó casi res.

Ne queda un sens fi de discursos, prédicas en desert, de las quals lo pais no se 'n ha volgut fer carrech. Al tres mals de caps té 'l pobre pais.

Los conjurats han passat la mar de dias donant voltas sobre 'l mateix tema... ¡Vinga rodar la sinia, sense que dels catúfols n' arribés á sortir una sola gota d' aygua clara!

Perque tothom ho sab: lo que han dit no es lo que pensan. Alló de la bandera proteccionista alsada per ells que han fet sempre obra libre-cambista, no convens á ningú. Los atachs al govern formulats per ells que fins fa pochos dias cooperavan personalment a la mateixa política que avuy censuran, es més obra de gitano blanch que d' home formal y serio.

Si al fondo hi ha ressentiments personals, odis particulars, rancúnias privadas váginse'n al safreig á discutir las, y deixin en pau lo temple de las lleys y abduquin de la pretensió ridícula de que 'l pais s' interessi poch ni molt per las sévas miserias.

Lo pais no necessita que 'l marejin.

Del debat polítich ne resultan tan sols tres cosas positivas y dignas de apreciarse.

Nosaltres aném á exposarlas per parts.

Primera: la mort política de D. Cristino.

Moltas personas quan donan un pás en fals se trenca una cama, pero 'l pobre D. Cristino s' ha trencat l' espinada, quedant fora de servey, de tal manera que avuy ja no hi ha manera de aprofitarlo. Figúrinse un canti plé d' aygua: lo canti de tan anar y venir de la font vé que 's trenca y al trencarse 's vessa l' aygua y la terra se la xupa. D. Cristino era un canti plé d' eloqüencia; lo canti s' ha trencat á copia de viatjes, y de aquella eloqüencia acerada, correcta, intencionada y temuda ja no 'n queda res, ni la mullena.

En va ha dit y repetit qu' ell era demócrata monárquich y qu' estava en condicions de formar un partit.

—¡Un partit! va dirli en Sagasta. Un partit compost de una sola persona. Vosté será 'l jefe y 'l soldat.

Y hauria pogut afegir:—¿Vol ser un partit? Donchs ja ho es: consti que jo l' hi partit pèl mitj.

Per aixó D. Cristino, recordantse dels Carvajals, que al ser estimats de la penya de Marlos van empassar al rey D. Fernando IV, va donar al home del tupé quatre mesos de vida, dihentli:—Per l' octubre haurá deixat de ser ministre.

De manera qu' ell mateix se confessa mort, estimbat, perdut, desde 'l moment que 's permet empassar al que creu que ha sigut lo seu butxi.

Signali lleugera... ¿la terra? No: signali lleuger la pols.

Lo segón resultat del debat polítich es la gran torsa que ha adquirit en Sagasta.

No pot negarse: los homes de la conjura eran excrecencias molestosas: las excrecencias han caygut per si mateixas y aixó es una sort, que no 's compra ab diners.

Sagasta s' ha batut bè. Ha demostrat la falta de rahó dels que l' atacavan, y ha deixat veure clarament que 'ls primers enemichs de las solucions democráticas eran los que blasonavan de demócratas.

Sense ells arribará més facilment á plantejar lo sufragi universal.

Y aquesta solució que havia sigut fins ara una excusa, tal vegada una excusa de mal pagador, ha de ser en lo successiu un compromís d' honra, una necessitat apremiant, l' únich pá que assegura la vida del govern.

¡Lo sufragi universal!

Tal es l' últim resultat degut al debat polítich.

Han intentat malarlo, s' han valgut de la traició, de la alevosia, de tots los medis... han retardat la seva discussió... Tot inútil...

Las previsiones de Castelar s' han cumplert en tota la seva extensió. Tots los partits liberals defensan avuy aquest sistema, prenentlo com un escut invulnerable. Lo sufragi universal passarà per damunt de tot y de tots.

Lo torrent s' ha tornat riera; la riera s' ha convertit en riu... lo riu está á punt de desbordarse.

Qui no segueixi la corrent será arrollat.

P. K.

¿QUÉ PASSA?

¿Qué hi há? ¿qu' es aquest xibarrí?

¿hont van tants xicots corrent?

¿qué vol tota aquesta gent,

escandalitzant lo barri?

¿Per qué 'ls gossos lladran tan?

¿per qué 'ls burros s' eshalotan,

y 'ls caballs saltan y trofan.

Lo senyor Coll es un antich company de glorias y fatigas, que fa alguns anys qu' es á Barcelona, y que, per lo tan, pot donarli una idea de lo que més li conyè. Té fama d' espavilat y fins se diu que 'l capital relativament modest que va dur d' América s' ha convertit avuy, gracias al seu talent, en una fortuna fabulosa. Aixís al menos ho fan corre: ara jo no sé si aixó de la fortuna fabulosa es fábula ó qué.

Don Panxo va, pues, á veure al seu amich y li explica l' assumpto.

—Hi vingut ab uns quants cents mils pesos,—li diu,—vull invertirlos en un negoci segur y profitós y desitjo que vosté 'm dongui un bon consell.

—¿Un bon consell? Pues miri: tórniessen cap á América.

—¿Bo! ¿Per qué m' ho diu?

—Perque l' Europa está tronadíssima y es més fácil perdre cent mil duros que guanyar cinch céntims. No hi ha res segur: tots los negocis enclouhen perills y dificultats. No 's respira més que pólvora. Amenassa estallar una guerra formidable, y la gent no més pensa en fusells, canons, barcos acorassats, torpedos y dinamita.

—Pero... ¿vol dir que prenent certas precaucions un no 's pot arriscar á fer algun negoci? Verbi-gracia la fabricació: ¿no dona?

—Si senyor: dona quiebras y disgustos. Los cotons están per terra, las sedas van á regalar y las llanas, exceptuant las de clatell, apenas se hellugan.

—Y donchs ¿cómo se vesteix la gent? ¿ab qué cubreix las sévas carns?

—¿Carns diu? ¿Y qué 'n tenen de carns la gent del día? No més los queda la pell y 'ls ossos.

—E-colti: ¿y si ho colocava en ferrocarrils?

—¡Malo! No ho fassi: lo millor día 's trobaria pobre com una rata. Los carrils ara no tenen amo. ¿No ha vist lo góber portugués com s' ha apoderat d' un que 'ls inglesos n' estavan fent al Africa? Desenganyis; quan se veu venir una guerra, no hi ha res solit.

—¿Y tal vegada en barcos? ¿No podría fer negoci aixís?

recelosos y ensument?

¡Es cosa que desespera!

Se sent un extrany rumor,

la gent espera ab ardor

y ningú sab lo qu' espera.

¡Calla Ara 's veu un carruatje

que 's va acostant acostant...

¡Ja s' ha parat! Endavant...

¿qu' hi va á dins? ¿un personatje?

No 's veu la gent més curiosa

l' han voltat incontinent,

picant de péus y movent

una gresca escandalosa.

—¡Epl! ¿qu' es lo senyor que ve?

¿hont va ab tanta sarracina?

¿qué ensenya aquí? ¿qué tragina?

¿qué demana? ¿qué vol sè?

¡Ah! ¿té la cara de Xanxas

y porta moltas créus? Res...

sent aixís será un francés,

pero ¿qu' es? ¿un quita-manchas?

—No.—¡Com aquí 'n venen tants!

¿qu' es un marxant de quincalla

y rellotjes de batalla,

ó un d' aquests dels jochs de mans?

—Tampoch.—¡Pues qué pot ser més!

¿Es tal volta un venedó

d' unguents y thé indio?—No.

—¡Y donchs! ¿qué dimontri es?

¿Es un dentista aixirit,

que arrenca dents á lalet?

—¡Home! Es en Rius y Taulet,

que ara ha arribat de Madrid.

C. GUMÁ.

ASTELAR en son últim discurs va recordar un quèntet, encare que una mica vell, sumament oportú.

Apropósit de lo que diuhen certs monárquichs de que 'l sufragi universal pot ser un perill per las institucions, pregunta:

—¿Pero no diuhen los monárquichs que 'l pais en sa gran

majoria es partidari del sistema monárquich? Llavors establíu lo sufragi sense temor. D' altra manera 'ls monárquichs que s' assustan del sufragi universal se semblarán á aquells 3.000 segadors que 's van deixar robar per tres gitanos, perque deyan que anavan sols.

Un altre argument acostuman á fer los monárquichs quan diuhen que 'l sufragi universal es perillós per quan á Espanya no hi ha verdader cos electoral.

Aquest argument va conte-tarlo també ab molta oportunitat lo diputat republicá Sr. Azcarate.

—Si aquí no hi ha verdader cos electoral, digué, esperarera pensar que dintre de poch temps ha d' estar confiat aquest país á un minyó de 16 anys.

Y á continuació anyadia: —En una fortalesa s' hi entra per la porta, ó per la mina, ó per la muralla. Nosaltres no entrarem may per mina; pero si apoderats del país no se 'ns obra la porta, entrarem per la maralla.

APUROS D' UN CAPITALISTA.

PROCEDENT d' América, ahont ha reunit una regular fortuna,—traballant més de lo que correspon als blanchs y explotant de mala manera als negres,—don Panxo arriba á Barcelona y comensa á tirar cálculs.

—Bueno—s diu l' home—ja som aquí: ja tinch lo capital que jo desitjava. ¿En qué ls coloco ara

aquests diners? Perque no es cosa de ficarlos en un calaix de calaixera y anármels menjant, fins que s' acabin... ó fins que m' acabi jo. Y ademés; aquí, segons sento á dir á tothom, hi ha més lladres que polissons, y no deixaria de ser sensible que un día arribés á casa y m' trobés la escala plena de municipals y la calaixera buyda de quartos. ¿Qué faré, veyám?

Encén un habano, per mirar si 'l fum li inspirará un bon pensament, y continuá dihentse á sí mateix:

—La gran cuestión es invertir lo capital en una cosa segura y al mateix temps que dongui un bon interés. Com alló que deya aquell llibre que passavam á estudi: *instruir deleitando* Segurs y que guanyin forsa: d' aixó se 'n diu colocar bè 'ls diners.

L' home comensa á rumiar negocis y empresas de mil classes distintas; pero com que no coneix Barcelona ni está al corrent de la seva actual situació, acaba per marejar-se y no sapiguer ahont dirigir la proa. ¡Ja tenia rahó aquell que deya qu' 'ls diners costan més de guardar que de guanyar!

—Ja veurás—exclama don Panxo, després de barrinar dugas horas sense poguerne treure l' aygua clara,—aniré á consultarho ab lo senyor Coll.

—Si fossin barcos de combat, ab bon blindatje y uns quants canons ratllats... encare, encare!

—¿Y si comprés casas y las llogués?

—¿Y si després vingués la guerra y la gent li fugís sense pagar—com sería natural—ó una esquadra enemiga bombardejés Barcelona y li fés las casas á micas?

—¡Caramba! no més pensa en la guerra vosté! ¡Per tot arreu fa sortir la punta de las bayonetas!

—Naturalment: perque com tinch bon nas, coneix que avuy las corrents bélicas dominan y veig que Europa no té altre afany que prepararse pera rómper l' ánima, ab tot l' aparat que requereix tan interessant argument. Deixis de negocis avuy: tot es guerra, guerra y guerra.

Quan don Panxo se 'n torna á casa seva, pèl camí va fentse aquestas consideracions:

—¡Es á dir que l' Europa no pensa en res més que en la guerra! ¡Pero per fer la guerra bè 's necessitan elements! Perque no crech que tinguin la intenció de barallarse á bofetadas ni á cossas... ¡Calla, calla, calla! Ja hi trobat lo que buscava: ja tinch colocació pèl meu capital.

Arriba al seu despaig, pren la ploma y agafant una quartilla de paper, escriu:

¡¡¡ATENCIÓN!!!

«Gran fábrica de fusiles, cañones, sables y bayonetas. Se construyen acorazados, cruceros y buques de guerra de todas clases. Pólvora, dinamita y otras materias explosivas.

«Venta á plazos.—A los reyes y emperadres que paguen al contado, se les harán grandes rebajas.

«Dirigirse al nuevo establecimiento titulado:

¡La Guerra!

«Calle de la Paz, número 160.» —¡Bravo!—exclama don Panxo, després de llegir lo que ha escrit,—me sembra qu' es la millor manera de fer negoci. Demá faré posar aquest anunci en tots los diaris.

A. MARCH.

Magnífich!
Llavors los segadors serém nosaltres y 'ls monárquichs los gitanos.
Y com que 'ls segadors serém més y durém la fals penjada a l' esquena no 'ns deixarem robar.

Degudament autorisat pèl rey de las húngaras, l' unich diputat carlista que hi ha en lo Congrés, lo Baró de Sangarren, ha declarat que 'l seu rey y senyor no aspirava á establir la monarquia absoluta, res de aixó.
L' héroe de l' As d' oros pretén governar ab ajuda de las Corts.

Unas corts carlistas!
¿Qué serian unas corts carlistas?
Una barreja de fieras,
un gran escándol continuo,
una segona edició
de las grescas del Olimpo!

Conquistas de la Exposició.
800 húngaros han anat á París. Se trobavan aquest dia al Teatro de l' Opera cómica, y al sentir la *Marseleses*, tots van posarse de péu dret, proferint entusiasmas crits de «Visca Fransa!»

Lo mateix ha passat á Praga (Bohemia). En una cerveseria va enarbolarse la bandera francesa, y al esclat del himne nacional de la República realisaren los praguenses una carinyosa manifestació de simpatia á Fransa.
Després d' aixó ¿ab quina cara l' Austria podrá formar part de la triple aliansa?

A Milán també s' han donat calurosos viscas á Fransa al marxar los representants de Lombardia y 'ls obrers milanesos que van á París á visitar l' Exposició, dirigits pèl diputat democrata Sr. Maffei.

També l' Italia forma part de la triple aliansa.

Pero ¿qué més? Eran tants los militars alemanys que sentintse atrets per las magnificencias de la Exposició de París, pretenian visitarla, que l' Emperador ha pres la resolució de no deixarlos moure de Alemania.

¿Quina victoria més inmensa per la República francesa!

Cent anys endarrera lluytava contra tots los pobles d' Europa ab las armas á la mà; avuy los atreu, los cautiva, 'ls seduheix y se 'ls fa amichs ab los esclats del seu geni.

Lo senyor Martos, després de la serie de planxas que, políticament, li han ocasionat la mort, perque tothom siga igual, ha declarat també mort al govern.

Y per quedar més tranquil, s' ha vanagloriat de haver sigut ell lo qui l' ha matat.

¡Pobre Martos!
Aquí se li pot ben dir
alló ja tan conegut!
—Los muertos que vos matais
gozan de buena salud.

Va dirse que D. Francisco havia deixat 10.000 pessetas pèls pobres de Madrid. Després la suma va rebairarse fins a 1.000.

Admetém las 1.000. Son dos cents durets destinats á socorrer als pobres de la capital d' Espanya, perque á Barcelona no hi ha ningú que pateixi. Aquí fins los més desgraciats lligan los gossos ab llangonissas.

Pero en fi, si las 1.000 pessetas procedissen de la butxaca del marqués de Olorenza, res tindriam que dirhi. Cada hù fa dels seus diners lo que millor li sembla.

Pero no senyors: las mil pessetas de regalo procedeixen de las arcas municipals, no haventhi que jo sàpiga, cap acort que autorisi aquest regalo.

¿Quin dia sera que a aquest home pròdich... dels diners dels altres, li nombraran curador exemplar?

Per felis, no hi ha ningú com en Cánovas.
Diu que si quan ell torni á ser govern troba establert lo sufragi universal, lo respectarà... mentres la opinió pública no 's declari enemiga del sufragi.

¡La opinió! Llavoras si
que 'ns podém dar per perduts.
¡Com que per ell la opinió
son tots los seus coneguts!...

Un eco de París:
Lo dia 14 del corrent, al desfilar las tropas pèls boulevards de la gran capital, numerosos grupos d' espanyols é italiáns cridavan:—«Visca la República italiana!» «Visca la República espanyola!»

Contra las quiméricas alianzas dels reys, las sólidas y positivas alianzas dels pobles.

Llegeixo en un diari de Madrid:
«S' ha reunit la junta central anti-esclavista ab assisténcia dels senyors Cánovas, Romero Robledo...»

¡Don Paco, anti-esclavista!
Pues ¿no deyan que tenia esclaus á l' isla de Cuba?

Bé es veritat que la junta anti-esclavista de que ell forma part no s' ha d' ocupar de Cuba, sino d' Africa.
Com es ben vritat també
que l' home no s' encaparra

y que casi á cada instant
se li ha de dir:—¡Quina barra!

Una multitud d' húngaros é italiáns han anat á París á veure la Exposició, a pesar de las dificultats que hi han posat los seus governs respectius.

¡Ay Bismarck, que 'l remat de la triple aliansa comensa a desbandárseli!

Ja cal que avisi als pastors
que vigilin ab més fé
ó sinó del tal remat
aviat no 'n quedarà ré.

CARTAS DE FORA—Lo rector del Port de Cambrils, deu partir de distraccions lo cert es que algunas vegadas fa la delicia dels seus feligresos, que no poden menos de mirarlo com una cosa extranya. Casi cada diumenje puja á la trona desitjós d' edificar al seu remat. Donchs bé, algunas vegadas pert lo fil del sermó. comensa á donarse cops al front, com si volgués munyirse 'l cervell, y no rajantli cap idea. baixa d' el cubell confós, avergonyit, y 's retira á la cova. exclamant:—Hi perdut lo fil... ¡hi perdut lo fil...!

Aixó ray: si l' ha perdut, que 'l fassa cridar pèl nunci.
Un pagés d' Esparraguera tingué de anar á Piera en busca de una llicencia de casament. Hi arribá á las set del dematí, se presentá á la rectoria y li digueren que trobaria al rector á l' iglesia; á l' iglesia l' adressaren á la sagristia y allí trobá á l' home negre que 'l rebé á caixas destempladas, fentli càrrechs per anarlo á trobar tan dematí.—Més tart, á las nou, hi torná 'l pagés, logrant després de no pochos esforços. arrancarli la llicencia.—Un cop la tingué en son poder, se quixá de la manera cóm l' havia rebut, y 'l rector montant en ira, ab una mica més li tira 'l timbre entre cap y coll.—Recomaném al seus superiors á aquest modelo de amabilitat y de paciencia cristiana—Los que hajan de anarlo á trobar en lo successiu. previnguinse, y per lo que puga ser pósinse corassa. ¡Ah! Y no s' olvidin del garrot.

¡AVANT!

Del poble ha sigut sempre la voluntat suprema, puig quan ha dit: «Obriume lo pas! lo pas s' ha fet, com varen apartarse del vell mar Roig las ayguas no mes posant sobre ellas la vara de Moisés.

Podrá ensopit á voltas restar per anys y sigles, sentint damunt sa esquena lo ignominios fuet, que los que volen serne los seus senyors manejan en forma d' infamantas, vils y tiranas lleys;

mes quan ve 'l jorn que mira sagnahtas sas feridas desesperat despertas y alsa lo cap superb, y esfondra 'l jou indigne com va, Sansón, fer caure ab sa estrabada 'l temple damunt dels filisteus.

Y no es per xo lo poble. ni venjatiu ni altívol: quan fa sentir sa forsa, ho fa ab rahó y bon seny; puig sab que si li imposan debers ab injusticia, també te 'l lliure albitre de reclamar sos drets.

Per xo vejerem caure los murallots negrosos que aquí y allí s' alsavan en forma de castells; palaus voltats de fossos desde hont senyors volubles als seus vassalls dictavan las absolutas lleys.

Senyors d' honras y vidas que ab vils tributs al poble sumis als seus capritxos lo feyan é impotent, mostrantli á totas horas la deshonrada forca com si del senyorío fos lo millor sagell.

Allí pera disreuters de sa febrosa vida més mal cuydat encare que 'ls cassadors llebrers, tenia al juglar pobre, vestit de mala mena, pera que sa lletjesa millor se destaqués.

Y aquest, tenint conciencia de sa desgracia certa, ab més cor y noblesa que 'l seu senyor mateix, en mitj de cruel martiri y reprimint sas llágrimas l' havia de fer riure ab gestos contrafets.

Allí, arribada l' hora de las ditxosas ansias pera ajuntarse 'ls joves davant l' altar de Déu, avants que tot devian sollicitar llicencia del qui de sos destinos deya tenir lo dret.

Y á la donzella pura que hauria mort per l' honra, lo noble li exigia lo seu abrás primer, y al entregarse cego, á aquells instints de bestia, sa dignitat posava sota 'l més baix nivell.

Mes pera vindicarse de sos brutals desitjos tenia dins sa casa temple ab Jesús en creu, que á ser possible, pera marcar sas carns podridas del tronch las mans clavadas hauria al punt després.

Y com los que tenian lo dret de ferli entendre que aixis se condemnava, si es cert que hi ha l' infern, com ell tan nobles eran, lo cor y 'ls ulls tancavan y encar li feyan creure que aixis guanyava 'l cel.

¡Oh temps, que may la historia malehirá en sas planas ab lo just anatema que verament mereix!
Encare hi ha qui busca sota ta pols las glorias y ab ellas á la patria vesteix indignament.

Tot lo que pera 'ls homes la infamia representi es crim, que aquí á la terra ja castigat deu seu, y 'l crim may será l' honra per més que se 'l disfressi ab los bossins del patri penó que defensém.

¿Y volém ser nosaltres d' aquella rassa impura tenintho á més gran honra, llegítims descendents?
¿D' aquella gent poruga que per guardar sa vida en los combats anavan de ferro ben cuberts?

¿Y volém ser nosaltres hereus d' eixa nissaga d' ensuperbits que al poble deixavan sense drets, y que quan res podian, traydors ab son monarca, indignes s' ajupian pera besarli ls peus?

¡Oh! nó: no ho som nosaltres de la envilida rassa que aquí y allí aixecava ronechs feudals castells: nosaltres som dels homes que afadigats un dia de las cadenas duras varem llensar lo fret.

Axis com s' embrutian aquells en pau y en guerra baix lo pendó que duya lema de «Patria y Deu» nosaltres, sens oprobri, perque may la desgracia al home lo deshonra ni menos l' envileix,

lo just moment cercavam d' alsarnos pera rompre d' aquella vida esclava las absolutas lleys, que noble y digne sempre será qui de las ombras sa redempció sab treuren pera impulsá l' Progrés
Aprop ja fa d' un sigle que 'ls nostres dignes avis cansats del jou de la honra feren surtir la veu, y de la pols fangosa dels murallots negrosos com flors d' olor dolcíssim feren brollar sos drets.
La Llibertat hermosa, ditxosos proclamaren, y la l'gualtat pèls homes posaren á las lleys, y aixis pèl mon portantne tan bell esclat de gloria la germanó dels pobles posá los fonaments.
Y avuy, seguint la empresa que 'ns han llegat, fem via avant, pera alcansarne lo goig de tots los drets; y dihém ab veu sencera:—Tots som germans los homes: la terra es nostra patria: es nostre fi 'l Progrés!

SIMÓN ALSINA Y CLOS.

L' ARRIBADA.

A arribar diumenje, ab las maletas plenas.
Pero no plenas de projectes; plenas de romansos.

Reforma de la ciutat antigua, que no pot ferse encare... arreglo de la plassa de Catalunya, que no pot realisarse fins que se sá-piga qui son los propietaris de aquells terrenos...

Unich projecte aprobat: l' apeadero de la línea de Tarragona que ha de situarse á la dreta del Ensanche.

Y per aixó s' emprenen viatjes costosíssims y 's passen dos mesos fora de casa, consumint en festas y banquetes y xirinolas la fortuna de Barcelona.

¿Y encare volian aquells senyors de la alocució que 'l poble de Barcelona li dispensés una benvinguda entusiasta?

Nó, impossible. Certas comedias acaban per cansar, y la que tenen per base 'l despilfarro, la imprevisió, 'l tupé, la barra, no mereixerán, no poden mereixer may l' aprobació de aquest poble sensat, que sab contar, que sab calcular, que sab pesar perfectament lo valor de las cosas y sobre tot lo valor dels homes.

¡Rebre 'l ab aclamaciós!
Tant se valdria rebre ab repichs de campanas la vinguda del cólera morbo y de la febra groga.

Si Barcelona fes una cosa semblant mereixeria que la agregessin á Sant Boy.

L' arribada del aportuguessat personatje ha coincidit ab un fet importantíssim.

Ja á la estació va poderli dir D. Ignaci Fontrodona, qui estava rodejat dels elements més ó menos conservadors del Ajuntament:

—Miri aquí, D. Francisco: dels nostres n' han vingut més que dels seus: som majoria.

Y era cert.
Del arbre de la fusió franciscana n' han anat cayent totas las flors, tots los fruyts, casi bé totas las fullas. No hi han quedat més que las orugas.

—¿Ahont son los constitucionals?—podía preguntar l' home de las patillas.

Prompte havia de saberho. Los constitucionals verdaders, los més antics y probats, los que durant l' época de la reacció sufriren tota mena de persecuciós y de martiris; los constitucionals de alguna significació, lo dfa mateix de l' arribada del home dels grans projectes, inauguravan un cassino: ahont s' han trobat reunits tots ells, davant per davant del inflat personatje.

Y no hi ha més cera que la que crema.

Ara s' comprén que desde la casa gran se dirigis corrents á casa seva, y que al arribarhi s' fiqués al lit de correguda. Certas noticias no poder pahirse.

¡Qué s' hi ha de fer! Un ó altre havia de menjárseli la partida, y per lo que toca als verdaders constitucionals, ho han fet tan bé que ja li han construït un apeadero.

A la Rambla de Santa Mónica.

P. DEL O

o que ha succehit entre 'n Martos y en Sagasta es lo més original que puga may imaginarse.

D. Cristino s' havia proposat combatre'l, vence'l, esmicolarlo, reduhirlo á pols.

¿Y qué ha lograt després de tants esforços?

Lo que may ningú podia imaginarse, ha lograt ferlo popular.

Fins á tal extrém arriba la mala sombra de D. Cristino.

Tot lo qu' ell vol salvar, ho mata: tot lo qu' ell vol perdre ho salva.

Lo baró de Sangarren ha dit que don Carlos també vol Corts.

Bueno, pero fins aquí
tot aixó no está prou clá:
vol Corts, pero té de d'í
¿quina? ¿las de Sarría?

Entre fusionistas enemichs de D. Francisco:
 —La qüestió es reunir-se, desenganyat per combatre es necessari concentrarse. Per aixó hem fundat lo cassino.
 —¿Y ahont lo teniu aquest cassino?
 —A la Rambla de Santa Mònica.

Aixís que las corts se tancan, los diputats emigran. La majoria dels conjurats se'n van á las platxas del Cantábrich á pendre banys de mar. Volen que'l pais los vegi en la situació verdadera en que han quedat: ab l'aygua al coll.
 —Y vosté, Sr. Sagasta ¿no surt de Madrid?
 —Per ara nó.
 —¿Y donchs que no 's banya?
 —Ja ho crech. Molt temps fa que m' estich banyant en aygua de rosas.

¿Qué passa en una de las torres del Restaurant del Parch?
 Un periódich diu que hi fan obras, y á pesar de tot no s' hi veu may un trist paleta, ni un peó, ni tan siquiera una curriola.
 Un altre suposa que hi tenen cautiu á un tal Jordi, y que á ciertas horas del dia l' atormentan estirantli l'orella.
 —¿Pobre Jordi... ¡Sempre li estiran l'orella!
 ¿Qué s' hi jugan qu' en Jordi no hi te cap culpa?

A tal punt arribava de las mèvas reflexions quan he llegit en un diari de la localitat que pel Govern civil s' ha passat un ofici á l' Alcalde demanant permis perque la forsa pública pugua penetrar en los jardins del Parch durant la nit á fi de vigilar lo Restaurant per si 's donava 'l cas de que algu volgues jugar als prohibits.

¿Y ara?
 Sr. Gobernador ¡no juguém!
 Un anunci original, que trobo en un periódich ex-
 tanger:
 «Se ven un mico, un gat y un lloro.—Dirigirse á la senyorela X, qu' estant á punt de casarse ja no necessita aquets animals.»

Aixó marxa.
 La Càmera francesa acaba d' aprobar una lley electoral, que talla completament las alas al exgeneral Boulanger.
 Era la millor manera d' anular á aquest Martos ab sabre, que fent veure que defensa y estima la República, es un dels seus pitjors enemichs.
 Sense alas, ja no podrà seguir l' àliga de Fransa, y si acas ho vol probà, ho haurà de fè... arrossegantse.

Una anèdota curiosa que traduheixo de un periódich madrilenyo:

Passejava l' altra tarde en Sagasta per la Carrera de Sant Geroni y havent vist á una nena que plorava á despit de las caricias y dels prechs de la seva mare, va acostars'hi y va oferirli un carmetlo.
 La nena 'l va pendre, callant instantáneament.
 Un dels amichs del president del govern, va dir:
 —Magnífich sistema, D. Práxedes. ¿Pero cóm dimontri no l' aplica als conjurats? ¿Per qué no 'ls reparteix carmetlos á veure si callan?
 —¡Alto! respongué en Sagasta —Los conjurats no 's contentan ab carmetlos... lo menos, lo menos voldrian tota la confiteria

L' elecció de Manresa ha sigut anulada.
 Un candidat, plé de mal humor:
 —Home, aixó está molt mal fet. Al menos me tornesin los diners que 'm costa.

En Cánovas després de vacilar molt:
 —Bueno: si trobo establert lo sufragi universal l' acceptaré.
 Lo sufragi universal sense pensar'shi gens:
 —Vosté podrà acceptarme á mí; pero consti que jo no l' acceptaré may á vosté. Es massa lleig.

Lo marqués de Sardoal á n' en Sagasta:
 —Vosté no es més que un concurrent al partit liberal. Vosté no té res que li siga propi.
 Un fusionista (apart): —¿Qué no té res? Té la paella pel mànech... y de aixó plora la criatura.

LOS CONSUMS.

Foch per l'ora y vi per dins.

Escolti, Sr. Anton; ab tan vi com diu que ha entrat ¿per qué no va més barato?
 —Perque la funció no s' ha fet á benefici del públich.

LO CONSUMIDOR.

—¡Ara! ¡Al últim ha tancat!
 Prou que l' han atabalat.

SOLUCIONS

A. LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.
 1. XARADA-ACENTÍGRAFO.—Barbara-Barbará.
 2. ANAGRAMA.—Mari-Mira-Rima.
 3. TRENCA-CLOSCAS.—Batalla de Reynas.
 4. CONVERSA.—Matias.
 5. GEROGLÍFICH.—No hi ha don sense dinés.
 Han endayinat totas las solucions los ciutadans P. Non, Un Filibetas y Marangot. n' han endayinadas 4 A de 'n N. y M. Pitet; 3 Quatre Birots. Pau Trevas y Un Zaragatero; 2 Cálích de Olot y 1 no més Lloca Cofada y Un federal.

ENDEVINALLAS

XARADA.
 Me va dos una total
 'n' jornia meva cosina
 que 'm d' feitava ab sos cantis

y á més tres-quart molt bonica.
 Mes li doná un cop de qua
 l' atrexit primera un día
 deixantla mitj morta á terra
 que per cert molt me quart-prima.
 SALDONI DE VALLCARCA.
 ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontontal: consonant.—
 Segona: órgano dels aucells.—Tercera: gramínea.—Quarta: població catalana.—Quinta: carrera.—Sexta: número.—
 Sèptima: vocal.
 PAU MATALLOPÉS.

GEROGLÍFICH.
 LO LO
 FAN
 +
 RE
 al al

J. ALAMALIV.

TORTURA CEREBRAL.
 ¿Qu' es una cosa que 's veu, sense que 's veja, ni siga possible véurela?
 J. T. ANGUILA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans N. Peluqué, C. Nafreia, J. Casanova y B., J. Sunyé y M., J. M., Pepa Sistachs, L' avi Vi Pa, J. Toraya, J. N. Alies, Ballesteros, P. Coromiu, Rapa-velas, y P. Castells.—Lo que 'ns envian no fa per casa.
 Ciutadans Zumé, Fandillela y C., Amadeo, Marangi, Jorsona, K. Novas del K. Stell, Escolá petit, J. Alamaliv, Joseph Pep y C., J. Staramsa, Joseph Terri, F. Grané y Lluís Salvador.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.
 Ciutadá M. Badia: los versos están molt bé.—N. C. Pujol: No 'ns serveix: l' article més que un treball literari sembla un sermó.—M. Riusec: Los versos van bé. Pensarém ab lo que 'ns diu.—A. Piera: Aceptém lo sonet.—R. Bertran y F.: La poesia es fluxeta: li falta novetat y desembrás.—X. A. Y.: Aceptém la falla.—Dolors Mont: l' article no fa 'l pes.—J. Roig y Cordomí: No 'ns serveix.—E. Palló: Aprofitarém un parell d' epigramas.—Un inglés: No tenim temps per fer comprobacions; pero parlint de la base que qui ha abusat una vegada pot repetir la broma, hem adoptat lo sistema de carpetasso sech.—Noy del Tel: Los versos son molt fluxos.—M. C.: Idem. l' article de vosté.—Doctor Miquel: Nos ocuparém del assumpto; pero no ab la forma desgarrada del seu article.—P. P. T. y P. P. ta: Los versos van molt bé.—T. Ladiy Arerep: Lo sonet es molt adolzenat.—Rosa Xala: L' article no fa per casa.—P. C. C.: La noticia no té prou interés. Lo demés que 'ns envia no serveix.—R. Roura: Los versos van bé y 'ls publicarém.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.